

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **REMA AOS, a.s.**, se sídlem Antala Staška 510/38, Praha 4, zast. JUDr. et Mgr. Tomášem Sequensem, advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, ve věci nezákonného zásahu žalovaného, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **EKO-KOM, a.s.**, se sídlem Na Pankráci 1685/17, Praha 4, zast. Mgr. Janem Kořánem, advokátem se sídlem Opletalova 1015/55, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2020, č. j. 11 A 79/2018 – 194,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce JUDr. et Mgr. Tomáše Sequense, advokáta se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného.

[2] Žalovaný vedl řízení ve věci autorizace stěžovatelky k zajišťování sdruženého plnění povinností zpětného odběru a využití odpadu z obalů. Stěžovatelka spatřovala nezákonný zásah v tom, že ze spisu vedeného v této věci nebyly vyloučeny dokumenty, které dle jejího názoru obsahují obchodní tajemství, respektive že její obchodní tajemství bylo zpřístupněno osobě zúčastněné na řízení, přestože je jejím přímým konkurentem.

[3] Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se domáhala (i.) aby městský soud určil, že uvedený zásah je nezákonný, (ii.) aby přikázal žalovanému vyloučit z nahlížení do uvedeného spisu skutečnosti požívající ochrany obchodního tajemství.

[4] Městský soud se nejprve zabýval otázkou, zda v nynější věci představuje žaloba na ochranu před nezákonným zásahem přípustný prostředek obrany. Dospěl k závěru, že ano, neboť umožnění nahlédnutí do spisu je neformálním, faktickým úkonem, který není - na rozdíl od rozhodnutí o odmítnutí nahlížení do spisu - rozhodnutím, a lze jej proto považovat za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

[5] Dále poukázal na to, že soud může v řízení o zásahové žalobě, shledá-li ji důvodnou, rozhodnout dvěma možnými způsoby: buď může určit (deklarovat) nezákonnost napadeného úkonu, nebo zakázat správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, popřípadě přikázal obnovení stavu, je-li to možné (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). Výrok deklarující, že určitý úkon byl nezákonný, přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže jde o úkon (zásah), který netrvá, netrvalí jeho důsledky a nehrozí ani jeho opakování. V případech, kdy zásah trvá, trvají jeho důsledky nebo hrozí jeho opakování, přichází v úvahu výrok o tom, že se správnímu orgánu zakazuje, aby pokračoval v porušení žalobcova práva, popřípadě je možno přikázat obnovit stav před zásahem.

[6] Stěžovatelkou napadený úkon vyhodnotil městský soud jako jednorázový, jehož důsledky však trvají, protože osoba zúčastněná se s obsahem dokumentů seznámila, a hrozí i jeho opakování. K opakování ostatně již došlo, jak je zřejmé ze spisového materiálu. S ohledem na to vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou ve vztahu k navrhovanému deklaratornímu výroku.

[7] Dále se zabýval důvodností žaloby v té části, ve které se stěžovatelka domáhala, aby bylo žalovanému přikázáno vyloučit z nahlížení do spisu skutečnosti požívající ochrany obchodního tajemství žalobce. Vycházel při tom ze skutečnosti, že osoba zúčastněná byla účastníkem správního řízení (ke dni rozhodnutí soudu již bylo vydáno a bylo pravomocné rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 28. 1. 2019, č. j. MZP/2019/430/41, jímž bylo zrušeno usnesení žalovaného ze dne 11. 7. 2018, č. j. MZP/2018/720/2591, o tom, že osoba zúčastněná účastníkem řízení není).

[8] Ve věci aplikoval obecnou úpravu nahlížení do spisu účastníky řízení podle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť zákon č. 477/2001 Sb., o obalech a o změně některých zákonů (zákon o obalech), ve znění pozdějších předpisů, podle kterého bylo řízení zahájeno, vlastní úpravu neobsahuje.

[9] Podle § 38 odst. 1 správního řádu účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci. Podle § 38 odst. 6, věty první, správního řádu *části spisu, které obsahují utajované informace nebo skutečnosti, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti, jsou vyloučeny z nahlížení do spisu; to neplatí o částech spisu, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz, do takových částí spisu však může nahlížet pouze účastník řízení nebo jeho zástupce.*

[10] V nynější věci nešlo o utajovanou informaci podle § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů.

pokračování

[11] Dále městský soud uvedl, že na obchodní tajemství se nevztahuje ani zákonem uložená povinnost mlčenlivosti; ta by totiž musela mít veřejnoprávní charakter a obchodní tajemství je nepochybně kategorií soukromoprávní.

[12] Aby byla obchodnímu tajemství poskytnuta ochrana z titulu povinnosti mlčenlivosti, musel by zvláštní zákon výslovně stanovit („uznat“), že je obchodní tajemství třeba chránit a vyloučit je z nahlížení. Jak již bylo uvedeno, zákon o obalech zvláštní úpravu neobsahuje (stěžovatelkou zmiňovaný § 29 se týká výlučně zveřejňování rozhodnutí o autorizaci ve všeobecně dostupném věstníku). Úprava, která by z nahlížení vylučovala obchodní tajemství, není obsažena ani ve správním řádu.

[13] Městský soud proto uzavřel, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud osobě zúčastněné na řízení umožnil nahlédnout do správního spisu, a to včetně částí označených stěžovatelkou za obchodní tajemství.

[14] Závěrem zdůraznil, že předmětem řízení nebyly otázky možného zneužití získaných informací, označených jako obchodní tajemství, ani porušení práva podnikat a účastnit se férové hospodářské soutěže. Souvisejícími tvrzeními stěžovatelky se proto dále nezabýval.

II. Obsah kasační stížnosti

[15] Stěžovatelka předně uvádí, že městský soud její věc neprojednal a nerozhodl přednostně, přestože tak podle § 56 odst. 3 s. ř. s. měl postupovat. Žaloba byla podána dne 9. 3. 2018, ve věci však bylo pravomocně rozhodnuto až dne 16. 6. 2020. Nejednalo se přitom o věc, která by se svojí složitostí vymykala z rámce případů řešených správními soudy. Včasné rozhodnutí navíc mělo pro stěžovatelku velký význam, jelikož zpřístupnění obchodního tajemství je nevratným zásahem.

[16] Dále podotýká, že na základě odůvodnění rozhodnutí městského soudu, jímž bylo vydáno předběžné opatření, nabyla legitimní očekávání, že bude její žalobě vyhověno. V rozhodnutí ve věci samé se však městský soud zcela odchýlil od právního názoru uvedeného v rozhodnutí o předběžném opatření a postupoval tedy překvapivě.

[17] Stěžovatelka nesouhlasí se způsobem, jakým městský soud naložil s částí žaloby, kterou se domáhala vydání deklaratorního výroku.

[18] Zaprvé v této souvislosti namítá, že pokud městský soud dospěl k závěru, že v úvahu připadal pouze výrok na plnění, měl žalobu v části, kterou se domáhala vydání deklaratorního výroku, odmítnout, nikoli jako nedůvodnou zamítnout.

[19] Zadruhé má za to, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení, podle kterého je žalovaný úkon trvajícím jednáním. Podle jejího názoru jde o jednotlivé dílčí úkony, které mají povahu pokračujícího jednání. Domnívá se, že městský soud vycházel z nepřiléhavé judikatury, neboť v jím odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Afs 60/2014 - 48, se jednalo o odepření nahlížení do spisu, tj. situaci, kdy správní orgán udržoval protiprávní stav a trvaly tak důsledky úkonu. V nynější věci však došlo k jednotlivým dílčím úkonům.

[20] Zatřetí namítá, že zákonná úprava nevylučuje vydat deklaratorní výrok k již ukončeným zásahům a vedle toho výrok příkazující, pokud hrozí, že žalovaný bude nezákonné jednání opakovat.

[21] Začtvrté ve vztahu k deklaratornímu výroku uvádí, že pokud městský soud nepovažoval navržený výrok za přesný, měl ji vyzvat k opravě žaloby, případně měl do výroku sám doplnit data dílčích útoků, v jejichž rámci došlo ke zpřístupnění obchodního tajemství osobě zúčastněné na řízení. Soud je vázán materiálním, nikoli formálním vymezením žalobního petitu.

[22] Dále se věnuje důvodnosti žaloby v části výroku na plnění. Podstatou její argumentace je poukaz na unijní a vnitrostátní pravidla hospodářské soutěže, jejichž aplikace brání zpřístupnění obchodního tajemství.

[23] Předně k této problematice uvádí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nevypořádání související žalobní argumentace. Předmětem řízení je posouzení souladu postupu žalovaného s právními předpisy, kterými není pouze zákon o obalech a správní řád, ale také další právní předpisy. Obchodnímu tajemství stěžovatelky, včetně soutěžně citlivých údajů, musí být poskytována ochrana v souladu s pravidly hospodářské soutěže.

[24] Následně uvádí, proč jsou s osobou zúčastněnou na řízení, která má dle jejího hodnocení postavení superdominantního soutěžitele na trhu zajišťování sdruženého plnění, v soutěžním vztahu.

[25] Navazuje konstatováním, že podnikání v oblasti kolektivních systémů, respektive zajišťování sdruženého plnění, je činností regulovanou unijním právem hospodářské soutěže. V nynější věci je evropské soutěžní právo relevantní, jelikož může dojít k ovlivnění obchodu mezi členskými státy. Systém osoby zúčastněné na řízení – jak sama uvádí – pokrývá 99% populace v České republice. Narušení hospodářské soutěže se tak týká celého území České republiky a ve světle judikatury Soudního dvora Evropské unie má komunitární dimenzi. Aby bylo učiněno zadost povinností plynoucím z unijního práva, české soudy i správní orgány mají povinnost posuzovat jednání v těchto oblastech optikou práva hospodářské soutěže.

[26] Vysvětluje, že v nynější věci došlo ke zpřístupnění soutěžně citlivých informací, které vede k narušení hospodářské soutěže. Osobě zúčastněné na řízení, která je konkurentem stěžovatelky, byly v řízení poskytovány veškeré finanční, obchodní, personální, technické a jiné strategicky důležité informace o stěžovatelčině záměru, a to bez ohledu na kritéria vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti při uplatňování námitek v rozsahu, který se týká hmotněprávního základu postavení osoby zúčastněné na řízení jako vedlejšího účastníka podle § 17 odst. 4, věty poslední, zákona o obalech.

[27] Podle § 19a odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), nesmí orgány veřejné správy při výkonu veřejné moci bez ospravedlnitelných důvodů narušit hospodářskou soutěž. Narušením hospodářské soutěže je přitom podle § 1 odst. 1 uvedeného zákona také její ohrožení. Důvody ospravedlňující narušení hospodářské soutěže stěžovatelka v nynější věci nespaturuje.

[28] Postup žalovaného hodnotí také jako rozporný s unijním právem, podle něhož mají orgány členského státu povinnost aplikovat právní instituty tak, aby nedošlo k narušení hospodářské soutěže.

pokračování

[29] Navrhuje proto zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[30] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[31] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. zákona s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[32] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[33] Nejprve považuje za vhodné uvést, že ve shodě s městským soudem hodnotí stěžovatelkou žalovaný úkon jako zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., proti němuž se lze přípustně bránit zásahovou žalobou podle téhož ustanovení.

[34] Umožnění nahlédnutí do správního spisu, respektive do určitých listin v něm založených, nepochybně představuje neformální faktický úkon, který není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.

[35] Nad rámec toho, co bylo uvedeno v napadeném rozsudku, lze doplnit, že tento úkon je sám o sobě způsobilý zasáhnout do právní sféry stěžovatelky, byť byl v nynější věci procesním úkonem v řízení. Stěžovatelka se evidentně nebrání proti nezákonnosti procesu vedoucího k vydání určitého rozhodnutí; podstata tvrzeného zásahu se uvedenému řízení vymyká. Jde jí o „externí“ důsledky skutečnosti, že osobě zúčastněné na řízení bylo (respektive mělo být) zpřístupněno její obchodní tajemství.

[36] Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje se závěry městského soudu ohledně zásahové žaloby určovací a na plnění, které ostatně vycházely z přílehlavě citovaného rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 1 Afs 60/2014.

[37] Podle § 87 odst. 2, věty první, s. ř. s. *[s]oud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.*

[38] Byť se může na první pohled zdát, že soud je oprávněn vydat výrok určovací a výrok na plnění vedle sebe, při bližším zkoumání je zřejmé, že tyto výroky vedle sebe neobstojí: určovací žalobu nelze uplatnit za trvání zásahu (srovnej sloveso „byl“ v § 82 a § 87 odst. 2 s. ř. s.). Naopak výroku příkazujícího či zakazujícího je možné se domáhat výlučně u zásahu, který trvá, nebo trvají jeho důsledky či hrozí jeho opakování. Žalobce tak musí v závislosti na skutkové situaci volit adekvátní obranu.

[39] V nynější věci není sporu o tom, že stěžovatelka vymezila zásah jako zpřístupnění (respektive nevyloučení) listin obsahujících obchodní tajemství při nahlížení osobou zúčastněnou na řízení. Spor není ani o tom, že osobě zúčastněné na řízení byl při nahlížení poskytnut celý obsah správního spisu a že do spisu nahlížela opakovaně.

[40] Stěžovatelka v kasační stížnosti nesprávně uvádí, že městský soud posoudil žalovaný zásah jako trvajících; z napadeného rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že městský soud hodnotil zásah jako jednorázový s trvajícíchmi důsledky, respektive s možností budoucího opakování. Kasační námitka, kterou se stěžovatelka vymezuje proti hodnocení povahy žalovaného zásahu, se tedy míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku. S městským soudem je stěžovatelka ve skutečnosti ve shodě.

[41] Výhrady nelze mít ani proti odkazu městského soudu na již zmiňovaný rozsudek sp. zn. 1 Afs 60/2014. Městský soud jej neužil proto, že by zcela ztotožňoval povahu tam a zde žalovaného zásahu. Podpořil jím svůj právní názor ohledně volby mezi určovací (deklaratorní) žalobou a žalobou na plnění, se kterým se Nejvyšší správní soud výše ztotožnil. V nynější věci sice byla důvodem pro uplatnění petitu na plnění zejména hrozba opakování zásahu (osoba zúčastněná na řízení již do spisu opakovaně nahlížela a v budoucnu může znovu nahlédnout), nikoli trvajícíchmi důsledky žalovaného zásahu, to však na přiléhavost uvedeného nemá vliv.

[42] Nic nelze vytknout ani procesnímu způsobu, jakým městský soud naložil se situací, kdy stěžovatelka v řízení o žalobě uplatnila jak petit určovací, tak petit na plnění. Stěžovatelka se bránila proti jednomu zásahu (nevyločení listin z nahlížení, respektive jejich zpřístupnění osobě zúčastněné na řízení), řízení bylo vedeno o jedné žalobě a městský soud o ní zcela správně rozhodl jedním výrokem, v tomto konkrétním případě zamítavým, jelikož dospěl k závěru, že žalovaný úkon (zásah) byl v souladu se zákonem.

[43] V souladu s výše uvedeným bylo namísto, aby stěžovatelka pro svou obranu využila žaloby na plnění. Vzhledem k tomu, že takový petit v řízení o žalobě uplatnila, přesněji řečeno žalobu o něj rozšířila v doplnění ze dne 15. 1. 2019, nebyl žádný důvod pro to, aby jí městský soud umožňoval petit nějak dále upravovat. Žaloba byla věcně projednatelná.

[44] Nejvyšší správní soud se dále zabýval zákonností závěru městského soudu ve věci samé, tj. otázkou zákonnosti postupu žalovaného spočívajícího v nevyločení listin označených jako obchodní tajemství z nahlížení do spisu osobou zúčastněnou na řízení.

[45] Osoba zúčastněná na řízení nahlížela do spisu z titulu svého účastenství ve správním řízení, které není stěžovatelkou zpochybňováno. Vzhledem k tomu, že zákon o obalech, podle kterého bylo vedeno řízení ve věci autorizace stěžovatelky ke sdruženému plnění, neobsahuje vlastní úpravu nahlížení do spisu účastníky řízení, bylo třeba postupovat podle obecné úpravy v § 38 správního řádu, jehož odst. 6 upravuje, jaké části spisu jsou vyloučeny z nahlížení: jde o části obsahující utajované informace a části, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti.

[46] Městský soud v napadeném rozsudku podrobně a přesvědčivě vysvětlil, proč obchodní tajemství pod žádnou z uvedených kategorií nespadá (jeho důvody jsou stručně shrnuty v bodech [10] – [12] tohoto rozsudku, napadený rozsudek byl nicméně podstatně podrobnější, viz jeho body 57. – 65.). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka jeho závěry v kasační stížnosti relevantně nezpochybňuje, považuje Nejvyšší správní soud za zcela dostačující zopakovat, že § 38 odst. 6 správního řádu zpřístupnění obchodního tajemství nebrání. Není vyloučeno, aby zvláštní zákon stanovil, že z nahlížení jsou vyloučeny i části spisu obsahující obchodní tajemství (v podrobnostech srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2014, č. j. 5 Afs 48/2013 - 272, č. 3142/2015 Sb. NSS, str. 29 a 30, na který odkazoval též městský soud). Zákon o obalech však takovou úpravu neobsahuje.

pokračování

[47] Podstatou stěžovatelčiny argumentace je tvrzení, že žalovaný zpřístupněním obchodního tajemství porušil pravidla hospodářské soutěže.

[48] Nejvyšší správní soud k tomu předně uvádí, že na rozdíl od stěžovatelky nehodnotí napadený rozsudek jako nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] pro nevypořádání žalobní argumentace související s tvrzeným narušením hospodářské soutěže. Městský soud tuto argumentaci neopomněl, ale uvedl k ní, že se mýjí s předmětem nynější věci (viz bod [14] tohoto rozsudku a bod 67. napadeného rozsudku). Stěžovatelka může polemizovat s právním názorem městského soudu, to však jeho rozsudek nepřezkoumatelným nečiní.

[49] S důvody, které městský soud k jeho postupu vedly, se navíc Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Správní řízení bylo v nynější věci vedeno podle zákona o obalech a subsidiárně se na ně použije obecný procesní předpis, kterým je správní řád. Stěžovatelka ve své argumentaci uvádí pouze to, že v důsledku zpřístupnění obchodního tajemství došlo k narušení hospodářské soutěže, nijak však nezpochybňuje procesní úpravu, podle které byl žalovaný povinen postupovat, ani její obsah. Její argumentace se tedy skutečně mýjí s podstatou věci.

[50] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že případné průtahy v řízení o žalobě nemají vliv na zákonnost rozhodnutí vydaného ve věci. Byť právo účastníka řízení na projednání věci bez zbytečných průtahů představuje součást práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, k jeho ochraně slouží jiné prostředky [např. návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích)] a rozhodnutí ve věci se přímo netýká.

[51] Ke stěžovatelkou namítané překvapivosti rozhodnutí městského soudu ve věci samé dodává, že na základě usnesení městského soudu ze dne 24. 5. 2019, č. j. 11 A 79/2018 - 70, kterým bylo vydáno předběžné opatření, stěžovatelce nemohlo vzniknout legitimní očekávání ohledně výsledku sporu. Podstatou důvodů, pro které městský soud uvedeným usnesením uložil žalovanému vyloučit ze spisu listiny specifikované ve výroku tohoto rozhodnutí, byl závěr, že stěžovatelce v důsledku zpřístupnění těchto listin hrozí vážná újma (což je jednou z podmínek pro vydání předběžného opatření podle § 38 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud se nijak nevyjadřoval k tomu, zda (předchozí) zpřístupnění těchto listin k nahlížení je či není v souladu se zákonem, tato otázka byla řešena až v rozhodnutí ve věci samé.

IV. Závěr a náklady řízení

[52] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[53] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

[54] Osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů taktéž nemá, neboť to by jí podle § 60 odst. 5 s. ř. s. náleželo pouze tehdy, pokud by jí náklady vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně na její návrh z důvodů zvláštního zřetele hodných. V nynější věci takové okolnosti nenastaly.

[55] Stěžovatelka společně s podáním kasační stížnosti požádala, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Soud o tomto návrhu nerozhodoval, neboť bezprostředně po shromáždění potřebných podkladů přistoupil k rozhodnutí ve věci samé a za těchto okolností by bylo posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku zbytečné.

[56] Vzhledem k tomu rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč stěžovatelce. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu